

**ELLE KENNEDY**

**ONDER  
VUUR**

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins



# Proloog

*Acht maanden geleden*  
*Corazón, San Marquez*

Het geweervuur stopte en het was eindelijk oorverdovend stil.  
Stilte.

Kapitein Robert Tate negeerde het suizen in zijn oren en liet zijn blik over het dorp glijden. Het was alsof hij door een grijs waas keek. De rook vulde zijn neusgaten en prikte in zijn ogen, de geur van verbrand vlees maakte zijn maag van streek. Oranje vlammen bleven vreten aan wat ooit de kerk was geweest, het enige bouwwerk dat nog overeind stond. Van al het andere was alleen nog as over – de bouwvallige huizen, het schoolgebouw, het stoffige dorpsplein... niets dan as.

Hij bedekte zijn mond en neus met zijn mouw en keek rond terwijl hij snel de koppen telde. Sergeant Stone boog zich over het doorzeefde lichaam van een rebel. Tweede luitenant Prescott veegde zweet en roet van zijn voorhoofd. Lafayette, Rhodes, Diaz en Berkowski. Waar was Timmins? Daar, hij liep tussen hopen verschroeid vlees en verminkte lichamen door.

Tate liet een schorre ademstoot los. Het was niet te geloven dat al zijn mannen er nog waren. Ondanks de dikke rook die de lucht verstikkend maakte, ondanks de wurgende hitte van de vlammen, ondanks de schietpartij met de rebellen hadden ze het...

*Maar wacht.*

Verdomme, waar was Will?

Zijn schouders verstijfden. 'Stone,' riep hij. 'Waar is Will?'

Door de rook heen kon hij de verwarde gezichtsuitdrukking van de jongere man zien.

‘Niet gezien, kapitein. Ik denk dat hij –’

Tate stak zijn hand op om zijn mannen tot stilte te manen. Toen luisterde hij. De bomen ritselden en ruisten. Vlammen knetterden. Vogels krijsten. De wind suisde.

Voetstappen. Daar. Achter het struikgewas.

Met zijn geweer in de aanslag zette hij het op een lopen. Hij struikelde bijna over het lijk van een vrouw met ravenzwart haar, onherkenbaar verbrand. Een van de dorpelingen.

*Later. Pas later denken aan de dorpelingen.*

Zijn hart bonsde terwijl hij zijn pas vertraagde en behoedzaam door de rookwolk bewoog, naar de boomgrens. Hij spitste zijn oren. Voetstappen. Hij zag een donkerblond hoofd, een flits van olijfgroen. De zilveren glans van een mes.

‘Niet bewegen,’ beval Tate.

Zijn prooi verstijfde.

Met zijn vinger aan de trekker deed Tate een paar stappen vooruit, net toen de rebel met het mes zich omdraaide.

Tate slikte moeizaam.

‘Laat je wapen vallen, amigo.’ De stem van Hector Cruz was zacht, bijna geruststellend.

Een ongekennde angst kneep zijn keel dicht. Hij kon zijn blik niet afwenden van het mes. Van de berustende uitdrukking in Wills groene ogen.

De rebel verstevigde zijn greep op Will, drukte het mes dieper in de nek van zijn gevangene. ‘Laat het wapen vallen,’ zei Cruz opnieuw. ‘Laat het vallen en dan laat ik hem gaan.’

‘Doe het niet,’ riep Will. ‘Doe het niet, kapitein.’

‘Hou je kop,’ snauwde Cruz naar zijn gijzelaar.

Tate slikte. Hij staarde in de donkere ogen van de rebel en zag daarin niets anders dan kille kalmte. Het mes sneed dieper in Wills keel.

Met trillende vingers liet hij zijn geweer een stukje zakken.  
'Zo gaat-ie goed,' zei Cruz bemoedigend.  
'Nee!' brulde Will. 'Hij doodt me toch wel.'  
Het geweer zakte verder.  
'Schiet die klootzak neer, in godsnaam.' Er klonk pijn door in Wills stem. 'Vergeet mij, Robbie. Vergeet –'  
Tate gooide het geweer op de warme, bruine grond.  
Er flitste triomf over de harde gelaatstrekken van Cruz. Gevolgd door een grijns waardoor zijn lippen omhooggingen.  
'Verkeerde keuze,' zei hij luchtig. En toen sneed de rebel Wills keel door.

# Hoofdstuk 1

*Paraíso, Mexico*

*Dit is een vergissing.*

Eva keek één keer rond in de donkere, rokerige bar en wilde bijna meteen weer naar buiten sprinten. Het kostte haar een paar tellen om haar kalmte terug te krijgen en haar voeten te dwingen op de vieze vloer te blijven staan. Ze kon nu niet meer terugkrabbelen. Ze was al zo ver gekomen, had meer dan elfduizend kilometer afgelegd en twee continenten overgestoken om hier te komen.

Er was nu geen weg terug meer.

Ze rechte haar schouders en haalde diep adem, maar inhaalde daardoor een wolk sigarenrook die haar ogen deed tranen. Ze knipperde snel met haar ogen, probeerde haar uiterste best te doen om niet te letten op de tientallen ogen die op haar gericht waren. Sommige blikken waren waardierend. De meeste waren achterdochtig. Dat verbaasde haar niet – deze plek leek niet veel wetsgetrouwe burgers te trekken. Zoiets had ze al begrepen toen ze het vervallen lemen bouwsel zag met het scheve houten bord waarop in slordige letters het woord *CANTINA* gekrabbeld was.

Het interieur bevestigde haar eerste indruk alleen maar. De bar was klein en krap, met een houten toonbank die haar waarschijnlijk splinters zou bezorgen als ze die aanraakte, en een handvol kleine tafeltjes, waarvan de meeste scheef waren. Aan de andere kant van de ruimte was een smalle deuropening, slechts bedekt door een gordijn van rode en gele kralen die tegen elkaar aan sloegen. Alle klanten waren mannen; een paar van hen droe-

gen sombrero's, sommigen hadden geen schoenen aan, en allemaal keken ze naar Eva alsof die zojuist uit een ruimteschip was gestapt.

Ze negeerde de brandende blikken en liep naar de toonbank, haar sandalen klikten op de vloer. Haar gele zomerjurk kleefde als natte vershoudfolie aan haar lichaam.

Het was bijna zeven uur, en de luchtvochtigheid nam nog altijd niet af, maar rolde door de open voordeur als nepmist uit een horrorfilm.

De barkeeper, een grote man met een dikke zwarte baard, kneep zijn ogen samen toen ze dichterbij kwam. 'Wat kan ik voor u doen, señorita?' vroeg hij.

Hij sprak in het Spaans, en zij antwoordde in diezelfde taal. 'Ik ben op zoek naar iemand.'

Hij trok een grimas. 'Aha.'

'Ik heb gehoord dat hij hier een vaste klant is,' ging ze snel verder, voordat de barman haar bedoeling verkeerd kon interpreteren. 'Ik moet iets zakelijks met hem bespreken.'

Weg was de speelse twinkeling in zijn ogen. Hij keek weer achterdochtig, waardoor ze zich afvroeg hoe vaak hij datzelfde zinnetje al gehoord zou hebben. Honderden keren, waarschijnlijk. Paraíso was niet het soort stad dat je bezocht voor iets zakelijks, in ieder geval niks fatsoenlijks.

Bij haar zoektocht had Eva ontdekt dat dit kleine bergstadje vaak als tussenstop gebruikt werd door drugsmokkelaars, wapenhandelaren en lieden die betrokken waren bij allerlei andere louche activiteiten. Het was ook de perfecte plek om je te verbergen. Volgens haar bronnen keek de Mexicaanse politie de andere kant op bij wat hier gebeurde, en in een plek als Paraíso, te midden van het bergachtige landschap en het aangrenzende regenwoud, kon je gemakkelijk verdwijnen. De naam van het dorp betekende 'paradijs'. Het toppunt van ironie.

'Ik ben bang dat u specifieker moet zijn,' zei de barman kortaf.

Hij maakte een armgebaar. ‘Zoals u kunt zien, zijn hier veel mannen, bijna allemaal vaste klanten.’

Ze slikte.

‘Degene die ik zoek, heet Tate.’

Er daalde een stilte neer. Het gelach van de klanten verstomde. Zelfs de muziek die uit de goedkope stereo boven de bar schalde, leek zachter te worden. Vanuit haar ooghoek zag Eva dat de grijs-harige man aan de andere kant van de toonbank verbleekte, zijn gebruinde, leerachtige huid werd een tint bleker.

Dus ze was op de juiste plek. Deze mannen kenden Tate. En ze waren bang voor hem – ze kon voelen hoe die angst pulseerde in de benauwde lucht.

‘Ik neem aan dat u hem kent,’ zei ze tegen de barman.

Zijn donkere ogen werden terughoudend. ‘Eigenlijk kan ik niet zeggen dat ik die naam ooit eerder heb gehoord.’

Ze onderdrukte een zucht en pakte de groene canvastas van haar blote schouder. Ze rommelde erin tot haar hand de rol Amerikaanse biljetten vond, waar ze een elastiekje omheen had gedaan. Ze haalde vier biljetten van honderd dollar tevoorschijn en legde die op de toonbank.

De kaak van de man trilde bij het zien van het geld – omgerekend ongeveer vijfduizend peso’s.

‘En nu?’ vroeg ze zacht. ‘Hebt u nu van hem gehoord?’

Er verscheen hebzucht in zijn harde gelaatstrekken. ‘Nee, doet nog steeds geen belletje rinkelen.’

Ze voegde nog twee honderdjes toe aan de stapel.

Grijnzend stak de barman het geld in zijn zak. Toen wees hij met zijn duim naar de deur achterin. ‘Ik denk dat u meneer Tate zult vinden aan zijn gebruikelijke tafel, waar hij geld aftroggelt van arme, hardwerkende zielen.’

Met een zacht ‘dank u’ liep Eva naar de deuropening en gleed door de slierten kralen.

De gang was smal, verlicht door een kale gloeilamp die aan een

lang stuk bruin draad aan het plafond bungelde. Er was slechts één andere deur, helemaal aan het eind van de gang, en daarachter hoorde ze gedempte mannenstemmen. Een uitbarsting van gelach, een paar Spaanse vloeken en dan... Engels. Iemand sprak Engels. Ze pikte onmiddellijk een licht Boston-accent op. Omdat ze haar hele jeugd in New York had doorgebracht, herkende ze het accent van de oostkust direct.

Dus was Tate beslist in Paraíso.

Eva's benen voelden ongewoon zwak terwijl ze door de gang liep. Instinctief greep ze naar haar tas: ze wilde haar mobiele telefoon pakken en de oppas bellen, om er zeker van te zijn dat alles goed was met Rafe, maar ze weerstond die impuls. Hoe sneller ze dit deed, hoe sneller ze terug kon naar haar zoon.

Ze vond het al erg om Rafe zelfs maar een paar minuten alleen te laten, laat staan de twee uur die ze nu al weg was. Ze was bang dat als ze hem uit het oog verloor, ze hem nooit meer zou zien.

God wist dat de vader van haar zoon zijn uiterste best deed om dat te laten gebeuren.

Haar maag kromp ineen. God, wat was ze dom geweest. En hoe vernederend het ook was om toe te geven, ze kon niemand anders de schuld geven dan zichzelf. Zij was degene die New York had verlaten om vrijwilligerswerk te doen bij de hulporganisatie in San Marquez. Zij was de jonge en idealistische dwaas geweest die echt in Hectors idealen geloofde. Zij was de idioot die verliefd was geworden op een misdadige rebel.

Maar nu had ze de kans om voor eens en voor altijd van Hector Cruz af te komen. Na drie jaar vluchten, na vijf moeizame ontsnappingen en evenveel keer opnieuw beginnen, had ze eindelijk de kans om haar persoonlijke demon definitief te verslaan.

Op voorwaarde dat Tate haar hielp, natuurlijk.

Ze veegde een verdwaalde haarlok achter haar oor, liep naar de deur toe en klopte, om vervolgens naar binnen te gaan, zonder te wachten op antwoord.

‘Wie ben jij, verdomme?’ vroeg een ruwe mannenstem in het Spaans.

Eva deed haar best om niet te staren. Haar blik viel op vier mannen aan een ronde tafel, die bezaaid was met kleurrijke pokerfiches en een stapel verkreukeld geld. Een eenzame sigaar lag in een gebarsten plastic asbak, de rookwolk ervan krulde in de richting van de deur. Twee van de mannen hadden een donkere huid, met bijpassende geschoren hoofden en een dreigende gezichtsuitdrukking. De derde leek op een dik mannetje uit een Mexicaanse cartoon, met uitpuilende zwarte ogen en een flinke buik.

Maar het was de vierde man die haar aandacht trok en vasthield. Hoewel hij zat, kon ze zien dat hij lang was, te oordelen aan zijn benen, die gehuld waren in een olijkleurige camouflagebroek. Er kleefde een wit T-shirt aan een brede borst en een buik als een wasbord, de korte mouwen onthulden een paar perfect gevormde bicepsen. Zijn chocoladebruine haar was gemillimeterd, en zijn gezicht was op een ruige manier knap, met als opvallendste kenmerk zijn moskleurige, donkere ogen.

Dit moest Tate zijn. Uit dat gebeeldhouwde gezicht en dat massieve lichaam bleek dat hij wel een militair moest zijn.

‘Bedank Juan van me, maar we hebben geen behoefte aan een hoer,’ zei hij bars.

‘Ik ben geen hoer,’ antwoordde ze snel.

Ze had in het Engels gesproken, en ze merkte dat zijn ogen een stukje wijder opengingen om vervolgens weer te vernauwen terwijl hij haar bestudeerde. Zijn blik gleed over haar met zweet doordrenkte zomerjurk, bleef rusten op haar blote benen en de sandalen met bandjes, en gleed toen omhoog naar haar decolleté, dat hij frustrerend lang bestudeerde. Eigenlijk kon ze het hem niet kwalijk nemen dat hij dacht dat ze een prostituee was. Maar in deze hitte was weinig kleding echt de enige optie.

‘Wie ben je dan?’ wilde hij weten, overschakelend naar het Engels. ‘En wat wil je?’

Ze haalde diep adem. ‘Bent u Tate?’

Het werd stil in de kamer, net zoals eerder in de bar. De twee mannen met de geschoren hoofden wisselden een waakzame blik, terwijl de dikke man met zijn vingers begon te friemelen. Alle drie vermeden ze een blik in de richting van de donkerharige man.

‘Wie wil dat weten?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ik,’ stamelde ze. ‘Ik heb iets uiterst dringends te bespreken met meneer Tate.’

Hij hield zijn hoofd schuin, er verscheen een peinzende schittering in die ongelooflijk groene ogen.

Tot haar schrik maakte Eva’s hart een sprongetje toen hij zijn zwoele blik weer over haar liet glijden. Ze had niet verwacht dat hij er zo goed uit zou zien. Haar oom had haar verteld dat Tate de reputatie had van een dodelijke krijger – en ze moest toegeven dat hij er zeker zo uitzag – maar de seksuele aantrekkingskracht die van zijn grote lichaam afstraalde, had ze niet voorzien.

‘Ziet u,’ ging ze verder, ‘mijn naam is –’

Hij stak een hand op om haar het zwijgen op te leggen. ‘Laat ons deze hand uitspelen.’ Door zijn donkere wenkbrauwen op te trekken wimpelde de man voor wie ze zo ver gereisd had haar gewoon af. Hij draaide zich naar de dikke man. ‘Ik ga mee, amigo.’

Het duurde even voordat de beide mannen hun kaarten onthulden. Tate deed dat als eerste: hij wierp een paar azen boven op de stapel geld in het midden van de tafel. Met een krachtige vloek gooide de Mexicaan zijn kaarten neer, waarna hij zijn stoel achteruitschoof.

‘Morgenavond zelfde tijd,’ beet het kleine mannetje hem toe.

Tate leek een grijns te onderdrukken.

‘Afgesproken, Diego.’ Eva tikte nog net niet met haar voet op de grond terwijl ze toekeek hoe Tate het geld oppakte dat hij zijn medespelers zojuist had afgenomen. Tot haar grote ongeduld telde hij het na. Vervolgens streek hij elk biljet glad – een voor een.

Net toen ze op het punt stond haar frustratie te uiten, stopte

hij het geld in zijn zak, keek even kort naar de andere mannen en knikte naar de deur. Op dat onuitgesproken bevel schoof het drieluik uit hun stoelen, waarna ze de kamer praktisch uit schuifelden.

Eva kon haar geamuseerdheid niet verbergen. 'Ze zijn doodsbang voor u, dat weet u,' merkte ze op.

Zijn mondhoeken gingen omhoog. 'Zo hoort het ook.'

Ze vermoedde dat deze waarschuwing bedoeld was om haar nerveus te maken, maar ze haalde toch een vreemd soort troost uit die vier dodelijke woorden. O, ja. Deze man was precies wie ze nodig had. Haar oom had gelijk over hem. Eigenlijk had ze nooit moeten twijfelen aan oom Miguel. Wanneer een generaal van het leger van San Marquez je waarschuwt dat je te maken krijgt met een meedogenloze krijger, was dat waarschijnlijk geen bluf.

'Dus u bent Tate,' zei ze kortweg.

Hij knikte en gebaarde naar een van de vrije stoelen. 'Dat ben ik. Ga zitten en vertel me eens wat je in godsnaam van mij wilt.'

Ze liet zich niet afschrikken door zijn starre toon, maar ging zitten, sloeg haar benen over elkaar en keek hem recht in zijn stormachtige ogen. 'Ik heb een voorstel voor u.'

Hij reageerde met een lage, rommelende lach. 'Een voorstel, hè? Nou ja, zoals ik al zei, ik ben niet geïnteresseerd in hoeren. Maar...' Hij hield zijn hoofd weer schuin. '...misschien maak ik voor jou een uitzondering. Hoeveel, liefde?'

Haar huid tintelde van verontwaardiging. 'Ik ben geen prostituee! Mijn naam is Eva. Eva Dolce. En ik heb een lange weg afgelegd om u te vinden, dus alstublieft, hou ermee op om mij een hoer te noemen.'

De groene ogen twinkelden even, daarna verhardden ze tot steen. 'Hoe heb je mij gevonden, Eva? Want ik sta niet echt in het telefoonboek.'

'Ik heb geruchten over u gehoord.' Ze legde haar trillende handen op haar knieën. 'Iemand vertelde me dat u me misschien kon helpen, dus besloot ik u op te sporen. Ik ben... Nou ja, laten we

zeggen dat ik heel goed ben met computers. Ik heb Informatica gestudeerd aan Columbia en –'

'Je komt uit New York?'

'Ja. Nou ja, ik ben er niet geboren. Mijn ouders besloten naar de Verenigde Staten te verhuizen toen ik een baby was. Ik ben opgegroeid in Manhattan, we woonden in de Upper East Side en...' Ze viel stil, omdat ze zich realiseerde dat ze aan het ratelen was. Ze was hier niet gekomen om deze man haar levensverhaal te vertellen, verdomme. 'Kijk eens, dat is allemaal niet belangrijk. Wat telt, is dat ik u gevonden heb.'

'Ja, met behulp van je vertrouwde computer,' zei hij spottend.

Ze raakte geïrriteerd. 'Ik ben goed in wat ik doe. Ik begon mijn zoektocht bij de militaire basis in North Carolina.'

Zijn kaak spande aan.

'U bent ook goed,' voegde ze eraan toe, met noodgedwongen waardering. 'U hebt zoveel valse sporen achtergelaten dat ik er duizelig van werd. Maar u hebt een fout gemaakt in Costa Rica. Daar gebruikte u dezelfde identiteit tweemaal, en dat leidde mij hierheen.'

Tate liet een zacht fluitje horen. 'Ik ben onder de indruk. Heel erg onder de indruk zelfs.' Hij maakte een *tss*-geluid. 'Je hebt veel moeite gedaan om me te vinden. Misschien wordt het tijd dat je me vertelt waarom.'

'Dat vertelde ik al – ik heb uw hulp nodig.'

Met een van zijn grote handen wreef hij over de scheermes-scherpe stoppels die zijn sterke kin bedekten.

Er schoot een kleine rilling door haar heen toen ze dat vreemd verleidelijke gebaar zag en zich voorstelde hoe het zou voelen als die eeltige vingers haar eigen huid streelden, maar die rilling verdween snel toen ze beseftte dat haar gedachten weer afdwaalden. Wat was er met deze man dat ze zich zo bewust was van zijn mannelijkheid?

Ze schudde haar hoofd, in een poging haar mistige brein hel-

derder te laten worden, en keek toen in Tates verwachtingsvolle ogen. 'Uw hulp,' herhaalde ze.

'O, echt?' vroeg hij, langgerekt. 'Mijn hulp bij wat?'

Haar keel was dichtgeschroefd. God, kon ze dit wel? Hoe kun je zoiets –

'Verdomme, liefje, zeg het nou maar gewoon. Ik heb niet de hele avond.'

Ze slikte. Twee keer.

Hij duwde zijn stoel naar achteren. 'Laat maar. Ik heb hier geen tijd voor...'

'Ik wil dat u Hector Cruz vermoordt,' flapte ze eruit.

## Hoofdstuk 2

Hij was normaal gesproken best goed in het lezen van mensen, maar Tate kon – hoe hij ook zijn best deed – niet uitmaken of de vrouw die tegenover hem zat de waarheid sprak. Ook kon hij niet voorkomen dat het bloed in zijn aderen veranderde in puur ijs op het moment dat zij die drie rottige lettergrepen uitsprak.

Hector Cruz.

Tate negeerde het ‘ik wil dat u hem vermoordt’-gedeelte. Alleen al het horen van de naam Cruz zorgde dat zijn lichaam overspoeld werd door zo’n dosis bloeddorstigheid, dat hij naar het pistool in zijn broekriem wilde grijpen om te gaan schieten.

Voordat hij het kon tegenhouden, brandde een reeks gruwelijke beelden zich een weg door zijn brein. De verkoolde vrouw in de bruine jurk. De hitte van het vuur. Dode rebellen die op de grond lagen. De ijskoude blik van Cruz. Wills ogen die wegdraaiden.

*Verkeerde keuze.*

Tates handen balden zich tot vuisten terwijl woede zijn lichaam vergiftigde. Hij had acht maanden gepiekerd over de mislukte missie. Hij had erover gedroomd. Leefde ervoor. Haalde er zijn energie uit. Het enige wat hem gaande hield, was de gedachte dat hij een mes door Hector Cruz’ keel haalde en toekeek hoe die klootzak stierf.

En nu vroeg deze vrouw, een onbekende die uit het niets was verschenen, hem om precies datzelfde te doen.

Hoe verleidelijk dat ook klonk, bij één blik op Eva Dolce – als

dat echt haar naam was – kon hij alleen maar aan een valstrik denken.

‘Ik ben bang dat je verkeerd bent geïnformeerd,’ zei hij, terwijl hij zijn armen over elkaar sloeg. ‘Ik ben geen huurmoordenaar.’

‘Dat weet ik.’ Haar stem trilde. ‘Maar ik weet ook dat u Cruz dood wilt.’

Hij wierp een verveelde blik op haar. ‘Wie zegt dat?’

‘U hebt acht maanden lang vragen gesteld over Cruz, u hebt onderzoek gedaan naar zijn verblijfplaats, u hebt geprobeerd om de rebellen die hem volgen om te kopen. U hebt er geen geheim van gemaakt dat u Cruz van deze aarde wilt verwijderen.’ Ze trok één wenkbrauw op. ‘Ontkent u dat?’

Haar nuchtere toon maakte hem een beetje nerveus. Verdomme, wie was deze vrouw? En had ze hem echt opgespoord met niets anders dan zo’n kloterige computer? Ze zag er in ieder geval niet uit als een uitzonderlijke hacker. Met haar lange zwarte haar, saffierblauwe ogen en gladde gouden huid, hoorde ze eerder thuis op het filmscherm dan voor een computerscherm. En dat lichaam... Nee, ze was geen filmster – die lange benen en de stevige borsten die bijna uit het lijfje van haar gele jurk vielen, waren meer geschikt voor een lingerie-model.

*Wie ben je echt, Eva Dolce?*

‘Ik ontken en bevestig niets,’ antwoordde Tate schouderophalend.

Ze leek geïrriteerd. ‘U wilt dat Cruz geëlimineerd wordt, Tate. Ik ook.’

Oké. Dat zou hij misschien kunnen geloven. De woede en de walging die in haar grote blauwe ogen verschenen, elke keer dat de naam van Cruz over haar weelderige lippen kwam, waren onmiskenbaar. Maar wat was haar connectie met Cruz? Had ze eigenlijk wel een connectie met hem? Of was ze hierheen gestuurd om Tate uit de schaduwen te lokken?

Waarschijnlijk waren de mensen die hem achternazaten het zat

zijn om tegen de vele bakstenen muren aan te lopen die hij op hun weg plaatste, en het zou hem niet verbazen wanneer ze iemand als Eva hadden gestuurd: een verleidelijke agente om hun favoriete doelwit uit de tent te lokken.

Maar... als ze hem écht hadden gevonden, waarom zouden ze dan zo iemand sturen? En waarom één vrouw bovendien? Waarom niet een heel peloton om deze krakkemikkige bar binnen te stormen en alles – inclusief Tate – doorzeefd met kogels achter te laten?

Hij perste zijn lippen op elkaar, want plotseling twijfelde hij aan alles. Speelden ze misschien een spel met hem? Nee, dat leek onwaarschijnlijk. Als de mensen die hem opjoegen wisten waar hij zat, waren ze nu al hier geweest.

Wat dus inhield dat deze vrouw met haar ravenzwarte haar misschien wel de waarheid sprak.

‘Waarom wil je hem dood hebben?’ vroeg Tate scherp.

Er trok een wolk over haar gezicht. Daar zag hij nog meer woede, ditmaal vermengd met... angst?

‘Je bent bang,’ zei hij voordat hij zich kon inhouden. Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Waar ben je bang voor, Eva?’

‘Hector,’ fluisterde ze. Haar borstkas ging heftig op en neer terwijl ze diep ademhaalde. ‘Daarom wil ik dat hij dood is. Zolang hij leeft, zal ik de rest van mijn leven bang zijn.’ Ze ademde snel uit. ‘Hij jaagt op mij, Tate. Al drie jaar lang. Ik kan niet... God, ik kan niet meer blijven vluchten.’

Door haar woordkeuze – *hij jaagt* – gingen zijn haren weer overeind staan. O, hij wist precies hoe het voelde als er op je gejaagd wordt. Was dit een overduidelijke poging van haar kant om een soort kameraadschap met hem te vormen? Om een gemeenschappelijke basis te vinden met de man die ze moest... ja, wat eigenlijk? Doden?

Hij worstelde met zijn wantrouwen, keek haar aan met een strenge blik. ‘Begin bij het begin.’